

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Jis prisikėlė

Tuščias kapas tą pirmąjį Velykų rytą buvo atsakymas į Jobo klausimą „Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?“

Tai buvo puiki sesija. Visų kalbėjusių ir muzikavusių vardu, kaip Bažnyčios prezidentas, nusprendžiau dabar tiesiog pasakyti du svarbiausius anglų kalbos žodžius. Seseriai Čerilei Lant ir jos patarėjoms, chorui, muzikantams, kalbėtojams sakau: „Ačiū jums“.

Kadaise viešėdamas Londone, Anglijoje, apsilankiau žymiojoje Teito dailės galerijoje. Jos salėse demonstruojami Geinsboro, Rembranto, Konsteblio ir kitų žymių tapytojų darbai. Žavėjauosi tų paveikslų grožiu ir nepaprastu meistriškumu, kurio prireikė tiems šedevrams sukurti. Tačiau tykiame trečiojo aukšto kampe lyje pasislėpęs kabojo dar vienas paveikslas. Jis ne tik patraukė mano dėmesį, bet ir sujaukino. Tapytojas Frenkas Bramlis jame nutapė paprastą namelį, stovintį priešais audringą jūrą. Pavaizduotos ir dvi moterys, viena išplaukusio vyro motina, o kita – to vyro žmona. Jos abi visą

naktį laukė jo grįžtančio iš jūros. Kai naktis praėjo, jos galiausiai suprato, kad jis pražuvo jūroje ir nebesugrįš. Suklupusi prie anytos ir ant šios vyresnės moters kelių padėjusi galvą, jaunoji žmona verkia iš nevilties. Ant palangės stovinti sudegusi žvakė byloja apie tai, kaip ilgai ir bergždžiai jos laukė.

Pajutau tos jaunosios moters širdgėlą ir sielvartą. Po savo paveikslu, pasakojančiu apie šią tragediją, tapytojas užrašė šurpiai iškalbingą pavadinimą: *Nevilties aušra*.

Ach, kaip tai jaunai moteriai reikėjo paguodos, netgi Roberto Luiso Styvensono „Rekviem“ žodžiuose glūdinčios tikrovės:

*Jūrininkas į namus iš jūros grįžo,
Ir medžiotojas iš kalnų nusileido.¹*

Apie žemiškąjį gyvenimą byloja daug faktų, o mažiausiai abejonių kelia tas faktas, kad šis gyvenimas

turi pabaigą. Mirtis ateina pas visus; tai yra mūsų „visuotinis paveldas“. Gyvenimą ji gali pasiglemžti iš kūdikių ar jaunuolių; ji gali apsilankyti ir pačiame jėgų žydėjime, bet jos vizitas gali nusikelti ir iki tol, kol senyvą galvą padengia sidabras; ji gali ištikti papuolusius į avariją ar susirgusius, ... arba dėl kitų natūralių priežasčių; bet vis tiek ji būtinai ateina². Ji iš karto sukelia skausmą dėl nutrūkusio ryšio ir, ypač kalbant apie jaunus žmones, sudaužo neišsipildžiusias svajones ir neįgyvendintas ambicijas bei atima viltį.

Ar yra toks žmogus, kuris netekęs mylimojo ar net pats būdamas ant begalybės slenksčio, nepamąstytų kas yra už uždangos, skiriančios matomą nuo nematomo?

Prieš daugelį amžių gyveno žmogus, vardu Jobas, kuris ilgą laiką buvo laiminamas visokiomis materialiomis gėrybėmis, bet paskui jį užgriuvo baisiausios žmogaus patirtos negandos. Susėdęs su savo bendražygiais jis ištarė nesenstantį klausimą: „Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?“³ Jobas ištarė tai, ką apmąstė visi kiti gyvenantys vyrai ir moterys.

Šį šlovingą Velykų rytą norėčiau pakalbėti apie šį Jobo klausimą – „Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?“ – ir atsakyti į jį pasinaudojęs ne tik giliu apmąstymu, bet ir apreiškstu Dievo žodžiu. Pradėsiu nuo pagrindų.

Jei šiame mūsų apgyventame pasaulyje egzistuoja koks sumanymas, tai turi būti ir Sumanytojas. Ar galima matyti daugybę Visatos stebuklų ir netikėti, kad yra sumanymas visai žmonijai? Ar galima abejoti, kad yra Sumanytojas?

Iš Pradžios knygos sužinome, kad Didysis Sumanytojas sukūrė dangų ir žemę: „O žemė buvo padrika ir dyka, tamsa gaubė bedugnę.“

„Tebūna šviesa!“ – tarė Didysis Sumanytojas, „ir šviesa pasirodė“. Jis sukūrė skliautą. Jis atskyrė sausumą nuo vandenių ir tarė: „Teželdina žemė augmeniją, ... vaismedžius, vedančius žemėje vaisius su sėklomis!“

Jis sukūrė du šviesulius – saulę ir mėnulį. Pagal Jo sumanymą atsirado žvaigždės. Jis sumanė vandenį apgyvendinti gyvūnais, orą virš žemės pripildyti skraidančių paukščių. Taip ir buvo padaryta. Jis sukūrė galvijus, laukinius gyvulius ir roplius. Sumanymas buvo beveik baigtas.

Pačioje pabaigoje pagal savo pavelslį Jis sukūrė žmogų – vyrą ir moterį – ir paskyrė juos visos gyvūnijos valdytojais.⁴

Tik žmogui buvo suteikta sąmonė – smegenys, protas ir siela. Tik žmogus, turintis šias savybes, gebėjo įgyti tikėjimą ir viltį, įkvėpimą ir ambiciją.

Kas galėtų įtikinamai nugincyti tą faktą, kad žmogus – didingiausias Didžiojo Sumanytojo kūrinys, visos gyvūnijos valdytojas, turintis smegenis ir valią, protą ir sielą, sąmonę ir dieviškumą – turi patirti pabaigą, kai dvasia palieka savo žemiškąją šventyklą?

Kad suprastume mirties prasmę, turime suvokti gyvenimo tikslą. Silpnai rusenanti tikėjimo šviesa turi užleisti vietą vidudienio saulės apreiškimo šviesai, per kurią sužinome, kad, prieš gimdami čia žemėje, mes taip pat gyvenome. Tame

ikižemiškajame gyvenime mes neabejotinai buvome tie Dievo sūnūs ir dukros, kurie šaukėme iš džiaugsmo dėl galimybės patirti nors ir sunkų, bet būtiną mirtingąjį būvį.⁵ Žinojome, kad turime įgyti fizinius kūnus, įveikti išbandymus ir įrodyti, kad laikysimės Dievo įsakymų. Mūsų Tėvas žinojo, kad dėl pačios mirtingumo prigimties būsime gundomi, nusidėsime ir neatsilaikysime. Kad mums būtų suteikta galimybė pasitaisyti, Jis parūpino Gelbėtoją, kuris dėl mūsų kentėtų ir mirtų, kuris ne tik apmokėtų mūsų nuodėmes, bet, kaip to reikalavo Apmokėjimas, nugalėtų ir fizinę mirtį, kurią užsitrauksime dėl Adomo nuopuolio.

Todėl prieš daugiau nei du tūkstančius metų Betliejaus tvartelyje į mirtingąjį gyvenimą atėjo Kristus, mūsų Gelbėtojas, dar senovėje išpranašautas Mesijas.

Apie Jėzaus vaikystę nedaug parašyta. Man patinka ši Evangelijos pagal Luką ištrauka: „O Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse.“⁶ Apaštalų Darbų knygoje apie Gelbėtoją yra užrašyta tokia labai prasminga trumpa frazė: „[Jis] vaikščiojo, darydamas gera.“⁷

Jordano upėje jį pakrikštijo Jonas. Jis pašaukė Dvylika Apaštalų. Jis laimino ligonius. Jis padarė, kad luošieji vaikščiotų, aklieji matytų, kurtieji girdėtų. Jis net prikėlė mirusiuosius gyventi. Jis mokė, liudijo ir mums rodė tobulą pavyzdį, kuriuo turėtume sekti.

O tada pasaulio Gelbėtojo žemiškoji misija artėjo prie pabaigos. Aukštutiniame kambaryje su savo Apaštalais Jis valgė paskutinę

vakarienę. Jo laukė Getsemanė ir Kalvarijos kryžius.

Joks paprastas mirtingasis negali pilnai suvokti, ką Getsemanėje už mus padarė Kristus. Vėliau Jis pats papasakojo, kas nutiko: „[Patyriau] kentėjimą, dėl kurio net aš, pats Dievas, didžiausias iš visų, drebėjau iš skausmo ir kraujavau iš kiekvienos poros, ir kentėjau tiek kūnu, tiek ir dvasia.“⁸

Išsekusį po Getsemanės agonijos, Jį sulaukė grubios ir šiurkščios rankos ir nuvedė pas Aną, Kajafą, Pilotą ir Erodą. Jį kaltino ir keikė. Žiaurūs smūgiai dar labiau silpnino Jo nuo skausmo nuvargusį kūną. Jo veidu iš pradurto antakio liejosi kraujas, nes Jam ant galvos jėga buvo užmautas iš aštrių erškėčių nupintas vainikas. Vėliau Jį vėl nuvedė pas Pilotą, patenkinusį piktos minios reikalavimą „Ant kryžiaus, ant kryžiaus Jį!“⁹

Jį plakė botagu, kurio odinėse juostelėse buvo įpinti aštrūs metaliniai ir kauliniai kabliukai. Pakilęs po žiauraus plakimo, kartas nuo karto parkrisdamas, Jis nešė Savo kryžių, kol visai išseko ir kitas žmogus perėmė Jo naštą.

Galiausiai, ant Kalvarija vadinamos kalvos, stebint niekuo padėti negalintiems pasekėjams, Jo sužeistas kūnas buvo prikaltas prie kryžiaus. Iš Jo be pasigailėjimo tyčiojosi, keikė ir juokėsi. Nepaisydamas viso to, Jis sušuko: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.“¹⁰

Bėgo agonijos persmelktos valandos, o Jo gyvybė blėso. Iš Jo sukepusių lūpų išėjo šie žodžiai: „Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią.“¹¹ Ir su tais žodžiais Jis numirė.

Kai gailingosios mirties ramybė ir paguoda išlaisvino Jį iš žemiškojo gyvenimo sielvarčio, Jis sugrįžo Savo Tėvo akivaizdon.

Paskutinę minutę Mokytojas galėjo apsigręžti. Bet Jis to nepadarė. Jis nusileido žemiau visko, kad visus išgelbėtų. Jo negyvas kūnas buvo skubiai, bet švelniai paguldytas į svetimą kapą.

Visame krikščioniškame pasaulyje nėra man brangesnių žodžių už tuos, kuriuos pasakė angelas verkiančiai Marijai Magdalietei ir kitai Marijai, kurios pirmąją savaitės dieną atėjo prie kapo pasirūpinti savo Viešpaties kūnu. Angelas tarė:

„Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų?

Nėra Jo čia, Jis prisikėlė!“¹²

Mūsų Gelbėtojas vėl tapo gyvas. Atsitiko pats šlovingiausias, labiausiai guodžiantis ir patikintis įvykis žmonijos istorijoje – pergalė prieš mirtį. Getsemanės ir Kalvarijos skausmas ir agonija buvo nušluota. Buvo užtikrintas žmonijos išgelbėjimas. Buvo ištaisytas Adomo nuopuolis.

Tuščias kapas pirmųjų Velykų rytą buvo atsakymas į Jobo klausimą: „Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?“ Visiems girdintiems mano balsą pareiškiu, kad kai žmogus numiršta, jis vėl bus gyvas. Mes žinome, nes turime apreikštosios tiesos šviesą.

„Kaip per žmogų atsirado mirtis, taip per žmogų ir mirusiųjų prisikėlimas.

Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti.“¹³

Skaičiau ir tikiu liudijimais tų, kurie patyrė Kristaus nukryžiuo-

širdgėlą ir Jo prisikėlimo džiaugsmą. Skaičiau ir tikiu liudijimais tų Naujajame Pasaulyje, kuriuos aplankė tas pats prisikėlęs Viešpats.

Tikiu liudijimu žmogaus, kuris jau šiame Evangelijos laikotarpyje kalbėjo su Tėvu ir Sūnumi giraitėje, kuri dabar vadinasi Šventąja, ir kuris atidavė savo gyvenimą ir tą liudijimą užantspaudavo savo krauju. Jis pareiškė:

„Ir dabar, po daugelio liudijimų, pateiktų apie jį, šis yra visų paskiausias liudijimas, kurį pateikiame apie jį, – kad jis gyvena!

Nes mes jį matėme, būtent Dievo dešinėje; ir mes girdėjome balsą, liudijantį, kad jis – Tėvo Viengimis.“¹⁴

Mirties tamsą visada galima išsklaidyti apreikštosios tiesos šviesa. „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas“¹⁵, – tarė Mokytojas. – Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę.“¹⁶

Per daugelį metų esu girdėjęs ir perskaitęs nesuskaičiuojamus liudijimus, išsakytus man tų žmonių, kurie liudija apie prisikėlimo tikrumą ir kurie, būdami didžiausioje bėdoje, patyrė Gelbėtojo pažadėtąją ramybę ir paguodą.

Papasakosiu jums tik dalį vienos tokios istorijos. Prieš dvi savaites gavau jaudinantį septynių vaikų tėvo laišką, kuriame jis rašė apie savo šeimą ir konkrečiai apie savo sūnų Džeisoną, kuris susirgo būdamas vienuolikos metų. Metams bėgant, Džeisono liga pasikartojo kelis kartus. Šis tėvas pasakojo apie gerą Džeisono nusiteikimą ir šviesų būdą, nepaisant sunkumų dėl sveikatos. Sulaukęs dvylikos, Džeisonas gavo Aarono kunigystę ir „visada

noriai ir puikiai aukštindavo savo atsakomybes, nesvarbu ar jautėsi gerai ar ne“. Sulaukęs keturiolikos, jis buvo apdovanotas skautų Erelio ženkleliu.

Praeitą vasarą, netrukus po 15-ojo jo gimtadienio, Džeisoną vėl paguldė į ligoninę. Kartą jo tėvas, atėjęs lankyti Džeisono, pamatė jį užmerkusį akis. Nežinodamas, ar sūnus miega ar ne, jis pradėjo švelniai su juo kalbėtis. „Džeisonai, – tarė jis, – žinau, kad per savo trumpą gyvenimą tu daug ką išgyvenai ir kad dabar tau nelengva. Nors tavęs dar laukia didžiulis mūšis, nenoriu, kad kada nors liautumeisi tikėjęs Jėzumi Kristumi.“ Jis sakė, kad nuštebo, kai Džeisonas tuojau pramerkė akis ir aiškiu bei ryžtingu balsu tarė: „Niekada!“ Tada Džeisonas užsimerkė ir nieko nebepratarė.

Jo tėvas rašė: „Šiuo paprastu žodžiu Džeisonas išreiškė vieną galinčiausių ir tyriausių mano girdėtų liudijimų apie Jėzų Kristų... Kai jo žodis „Niekada!“ tą dieną įsismelkė į mano sielą, širdį užplūdo džiaugsmas, jog mano Dangiškasis Tėvas palaimino mane tokio nepaprasto ir kilnaus sūnaus tėvyste... [Tai] buvo paskutinis kartas, kai girdėjau jį liudijant apie Kristų.“

Nors jo šeima tikėjosi, kad tai eilinis paguldymas į ligoninę, bet Džeisonas pasitraukė iš gyvenimo, prabuvęs joje mažiau nei dvi savaites. Vyresnis brolis ir sesuo tuomet tarnavo misijoje. Kailas, kitas brolis, ką tik buvo gavęs šaukimą į misiją. Tiesą sakant, šaukimas atėjo anksčiau, nei buvo tikėtasi, ir rugpjūčio 5 dieną, likus savaitei iki Džeisono

mirties, šeima susirinko į ligoninės palatą, kad ten, visai šeimai esant kartu, galėtų būti atplėštas vokas ir perskaitytas Kailo šaukimas į misiją.

Šis tėvas į savo laišką man įdėjo ligoninės lovoje gulinčio Džeisono ir šalio jo lovos stovinčio ir rankose laikancio misijos šaukimą jo didžiojo brolio Kailo nuotrauką. Nuotraukos apačioje buvo užrašyta: „Kartu pašaukti tarnauti į misiją – skirtingose uždangos pusėse.“

Jau misijoje tarnaujantys jo brolis ir sesuo į namus atsiuntė nuostabius, guodžiančius laiškus, kurie buvo perskaityti per Džeisono laidotuves. Jo sesuo, tarnaujanti Argentinos Buenos Airių Vakarų misijoje, savo laiške rašė: „Žinau, kad Jėzus Kristus yra gyvas, ir todėl, kad Jis gyvas, mes visi, įskaitant mūsų mylimąjį Džeisoną, irgi būsimė gyvi... Galime semtis paguodos iš mūsų turimo tikro žinojimo, kad visi

kartu esame užantspauduoti kaip amžina šeima... Jei šiame gyvenime kaip įmanydami labiau paklusime ir elgsimės geriau, tai matysime [jį vėl].“ Ji tęsė: „Mano jau seniai mėgstama Raštų eilutė dabar teikia kitą prasmę ir yra kitaip svarbi... Tai Apreiškimo knygos 21 skyriaus 4 eilutė: „[Dievas] nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių; ir nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto, nes kas buvo pirmiau, tas praėjo.“

Mano mylimi broliai ir seserys, kai būsimė giliausiame sielvarte, šie pirmųjų Velykų rytą angelo ištarti žodžiai gali mus giliai nuraminti: „Jo čia nebėra, Jis prisikėlė.“¹⁷

*Kėlės Kristus! Kėlės Kristus!
Skelbkim iš visos širdies:
Blogio jėgos išblaškytos,
Siaubo nebėra mirties.*

*Laisvė žmogui suteikta,
Pražūtis jau įveikta.*¹⁸

Šiandien, būdamas vienas iš ypatingų Jo liudytojų žemėje, šį šlovingą Velykų sekmadienį pareiškiu, kad tai tiesa, Jo šventu vardu – pačiu Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo, vardu – amen.

IŠNAŠOS

1. Robert Louis Stevenson, „Requiem“, in *An Anthology of Modern Verse*, ed. A. Methuen (1921), p. 208.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), p. 20.
3. Jobo 14:14.
4. Žr. Pradžios 1:1–27.
5. Žr. Jobo 38:7.
6. Luko 2:52.
7. Apaštalų Darbų 10:38.
8. Doktrinos ir Sandorų 19:18.
9. Luko 23:21.
10. Luko 23:34.
11. Luko 23:46.
12. Luko 24:5–6.
13. 1 Korintiečiams 15:21–22.
14. Doktrinos ir Sandorų 76:22–23.
15. Jono 11:25.
16. Jono 14:27.
17. Mato 28:6.
18. „Kėlės Kristus!“ iš *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 55.

Mokymai mūsų laikams

Melchizedeko kunigijos ir Paramos bendrijos pamokos kiekvieną ketvirtą mėnesio sekmadienį skirtos „Mokymams mūsų laikams“. Kiekvieną pamoką galite paruošti iš vienos ar daugiau paskutinės visuotinės konferencijos kalbų. Kurias kalbas reikėtų panaudoti, gali pasirinkti kuolo ir apygardos prezidentai, arba jie gali šią atsakomybę pavesti vyskupams ir skyrių prezidentams. Vadovai turi pabrėžti, kad labai svarbu užtikrinti, kad Melchizedeko kunigijos broliai ir Paramos bendrijos seserys tą patį sekmadienį studijuotų tas pačias kalbas.

Kevirtųjų mėnesio sekmadienių pamokų klausytojus skatiname studijuoti ir atsinešti į pamokas žurnalą, kuriame yra paskutinės visuotinės konferencijos medžiaga.

Patarimai, kaip pasiruošti mokytis iš šių kalbų

Melskitės, kad tuomet, kai studijuosite šias kalbas ir jas dėstysite, su

jumis būtų Šventoji Dvasia. Jums gali kilti pagunda paruošti pamoką pagal kitą medžiagą, bet patvirtinta mokymo medžiaga yra konferencijos kalbos. Jūsų užduotis yra padėti kitiems mokytis ir gyventi pagal Evangeliją, kaip to buvo mokoma paskutinėje visuotinėje Bažnyčios konferencijoje.

Peržvelkite kalbas, ieškodami principų ir doktrinų, atitinkančių klasės narių poreikius. Kalbose ieškote pasakojimų, Raštų ištraukų ir teiginių, padedančių jums mokytis šių tiesų.

Susidarykite panelį, kaip dėstysite tuos principus ir doktrinas. Jūsų panelis turi apimti klausimus, kurie klasės nariams padėtų:

- Kalboje ieškoti principų ir doktrinos.
- Apmąstyti jų prasmę.
- Dalintis nuomonėmis, idėjomis, išgyvenimais ir liudijimais.
- Pritaikyti tuos principus ir doktriną gyvenime.

MĖNESIAI	KETVIRTO SEKMADIENIO PAMOKŲ MOKOMOJI MEDŽIAGA
2010 m. gegužė – 2010 m. spalį	Kalbos išspausdintos 2010 m. gegužės <i>Liahonoje</i> *
2010 m. lapkritis – 2011 m. balandis	Kalbos išspausdintos 2010 m. lapkričio <i>Liahonoje</i> *

*Šias kalbas (daugeliu kalbu) galite rasti interneto svetainėje www.lds.org.

Prezidentas Henris B. Airingas

Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Padėkite jiems grįžti namo

Tai gi geriausiai padedame Dievo vaikams parūpindami jiems būdus formuoti tikėjimą Jėzumi Kristumi ir Jo sugrąžintąją Evangeliją, kol jie dar jauni.

Broliai ir seserys, mūsų Dangiškasis Tėvas nori ir laukia mūsų pagalbos sugrąžinant Jo dvasinius vaikus namo pas Jį. Šiandien kalbu apie jaunus žmones, jau esančius Jo tikrojoje Bažnyčioje, taigi jau pradėjusius žengti ankštu ir siauru keliu, vedančiu atgal į jų dangiškuosius namus. Jis nori, kad jie anksti įgytų dvasinės stiprybės, kad galėtų išlikti tame kelyje. Ir Jam reikia, kad padėtume juos skubiai sugrąžinti į tą kelią, jeigu jie pradeda klaidžioti.

Būdamas jaunas vyskupas, pradėjau aiškiai matyti, kodėl Viešpats nori, jog stiprintume vaikus, kol jie yra jauni, ir gelbėtume juos skubiai. Papasakosiu jums vieną atsitikimą apie jauną žmogų, kuris simbolizuoja daugelį, kuriems per metų metus bandžiau padėti.

Ji sėdėjo priešais mane vyskupo kabinete ir pasakojo man apie savo gyvenimą. Ji pasikrikštijo ir buvo patvirtinta Bažnyčios nare būdama aštuonerių. Jai pasakojant apie kitus dvidešimt su viršum savo gyvenimo metų, nebuvo nė ašaros akyse, tačiau balse atsispindėjo liūdesys. Ji pasakojo, kad spirališkas smukimas žemyn prasidėjo nuo pasirinkimo bendrauti su, kaip jai atrodė, įdomiais žmonėmis. Ji pradėjo pažeidinėti tada atrodžiusius mažiau svarbius įsakymus.

Iš pradžių ji jautėsi truputį liūdna, ją graužė sąžinė. Tačiau bendravimas su tais draugais suteikė naują jausmą, kad ji patinkanti, todėl jos pavienės mintys apie atgailą atrodė vis mažiau ir mažiau svarbios. Pažeidinėjant vis svarbesnius įstatymus, pradėjo blėsti laimingų amžinų namų svajonė.

Pasak jos, priešais mane ji sėdėjo nelaimingumo būsenoje. Ji norėjo, kad išgelbėčiau ją iš tų nuodėmės spąstų, į kuriuos ji suvokė patekusi. Tačiau vienintelis išsivadavimas jai buvo panaudoti tikėjimą Jėzumi Kristumi, sudužusia širdimi atgailauti ir tokiu būdu per Viešpaties Apmokėjimą apšvalyti, pasikeisti ir sustiprėti. Paliudijau jai, kad tai vis dar įmanoma. Taip ir buvo, tik buvo daug sunkiau, nei būtų buvę, jeigu ji jau savo gyvenimo pradžioje būtų panaudojusi tikėjimą kelyje namo pas Dievą, kai tik pradėjo klaidžioti.

Tai gi geriausiai padedame Dievo vaikams parūpindami būdus formuoti tikėjimą Jėzumi Kristumi ir Jo sugrąžintąją Evangeliją, kol jie dar jauni. Jiems iš to kelio išklydus turime skubiai padėti vėl įžiebtį tą tikėjimą, jam dar neišblėsus.

Taip ir jūs ir aš galime tikėtis beveik nuolatinių galimybių padėti keliaujantiems Dievo vaikams. Gelbėtojas mums pasakė, kodėl taip ir bus, kai visiems Dievo dvasiniams vaikams apibūdino pavojingą kelionę namo per miglą, kurią sukuria nuodėmė ir Šėtonas:

„Įeikite pro ankštus vartus; nes erdvūs yra vartai ir platus kelias, kurie veda į pražūtį, ir daug yra tų, kurie pro juos įeina;

nes ankšti yra vartai ir siauras kelias, kurie veda į gyvenimą, ir nedaug yra tų, kurie juos randa.“¹

Iš anksto numatydamas savo vaikų poreikius, mylintis Dangiškasis Tėvas pakeliui išdėstė nuorodas ir gelbėtojus. Jis pasiuntė savo Sūnų Jėzų Kristų, kad būtų įmanomas ir pastebimas saugus kelias. Savo pranašu

šiemis laikams Jis pašaukė prezidentą Tomą S. Monsoną. Nuo pat vaikystės prezidentas Monsonas mokė ne tik, kaip išlikti kelyje, bet ir kaip gelbėti tuos, kurie nuklydo į sielvartą.

Dangiškasis Tėvas paskyrė mus užimti daug įvairių postų, kad stiprintume ir kada reikia vestume keliautojus į saugią vietą. Mūsų svarbiausi ir galingiausi paskyrimai yra šeimoje. Jie svarbūs, nes šeimoje dar vaiko gyvenimo pradžioje yra galimybė jo kojas tvirtai pastatyti ant kelio, vedančio namo. Gimdytojus, brolius ir seseris, senelius, tetas ir dėdes galingesniais vedliais ir gelbėtojais padaro meilės ryšys, sudarantis šeimos esmę.

Šeima turi privalumą pirmais aštuoneriais vaiko gyvenimo metais. Tais, dėl Jėzaus Kristaus Apmokėjimo apsaugotais metais, yra užkirsta Šėtono galia panaudoti tamsos rūką ir uždengti kelią atgal į namus. Tais brangiais metais Viešpats padeda šeimoms pašaukdamas Pradinukų organizacijos darbuotojus padėti dvasiškai stiprinti vaikus. Jis taip pat parūpina turinčiuosius Aarono kunigystę, kad jie pateiktų sakramentą. Tose sakramento maldose vaikai girdi pažadą, kad ateityje jie galės gauti Šventąją Dvasią, kaip vadovą, jeigu paklus Dievo įsakymams. Tai juos sustiprina, kad atėjus pagundai galėtų jai atsispirti, o tada, kada nors ateityje, eiti gelbėti kitus.

Daugelis Bažnyčios vyskupų įkvėpiami stipriausius apylinkės žmones pašaukti tarnauti konkrečioms vaikams Pradinukų organizacijoje. Jie suvokia, kad, sustiprinus vaikų tikėjimą ir liudijimą, bus mažesnė

tikimybė, kad juos reikės gelbėti paauglystėje. Jie suvokia, kad stiprus dvasinis pamatas gali turėti įtakos visam gyvenimui.

Padėti galime visi. Padėti gali senelės, seneliai ir kiekvienas vaiką pažįstantis narys. Tai nereikalauja oficialaus pašaukimo Pradinukų organizacijoje. Metai to irgi nevaržo. Pateiksiu vienos moters pavyzdį. Būdama jauna ji tarnavo Pradinukų organizacijos visuotinėje taryboje ir padėjo sukurti šūkį „Pasirink, kas teisu“.

Ji niekada nesiliovė tarnavusi vaikams. Savo prašymu ji buvo mokytoja apylinkės Pradinukų organizacijoje iki maždaug 90 metų amžiaus. Maži vaikai galėjo jausti jos meilę. Jie matė jos pavyzdį. Jie iš jos mokėsi paprastų Jėzaus Kristaus Evangelijos principų. O svarbiausia, dėl jos pavyzdžio, jie išmoko jausti ir atpažinti Šventąją Dvasią. O kai tai atsitiko, jie tvirtai stovėjo tikėjimo kelyje, kad galėtų atsispirti pagundai. Greičiausiai, ne juos reikės gelbėti, o jie bus pasiruošę eiti gelbėti kitus.

Nuoširdaus tikėjimo malda ir Šventąją Dvasią galią pažinau, kai mūsų vaikai dar buvo maži. Mūsų vyriausiasis sūnus dar nebuvo pasikrikštijęs. Mes, jo tėvai, Pradinukų organizacijos mokytojai ir kunigystės tarnautojai bandėme padėti jam pajusti ir atpažinti Dvasią, ir žinoti, kaip gauti Jos pagalbą.

Vieną popietę mano žmona nuvedė jį į vienos moters, kuri jį mokė skaityti, namus. Buvome sutarę, kad važiuodamas iš darbo pakeliui į namus, užvažiuosiu jo pasiimti.

Jo pamoka baigėsi anksčiau, nei tikėjomės. Jis buvo tikras, kad žino kelią namo. Taigi jis pradėjo eiti. Vėliau jis sakė, kad visiškai pasitikėjo savimi ir jam patiko tai, kad keliavo vienas. Jam nuėjus apie kilometrą, pradėjo temti. Jis pradėjo suvokti, kad vis dar yra labai toli nuo namų.

Jis vis dar prisimena kaip mašinų, kurios važiuo pro jį, šviesos buvo susiliejusios nuo ašarų. Jis pasijuto mažas vaikas, o ne tas savimi pasitikintis berniukas, kuris vienas pradėjo kelionę namo. Jis suvokė, kad jam reikia pagalbos. Tada jis kažką prisiminė. Jis suprato, kad turi pasimelsti. Taigi jis pasitraukė iš kelio ir nuėjo link kelių medžių, kuriuos vos galėjo išžiūrėti tamsoje. Susirado vietą ir atsiklaupė.

Pro krūmus jis išgirdo artėjančius balsus. Du jauni žmonės išgirdo, kaip jis verkė. Prisiartinę jie paklausė: „Ar galime kuo padėti?“ Pro ašaras jis pasakė jiems, kad pasiklydo ir nori eiti namo. Jie paklausė, ar jis žino savo namų telefono numerį arba adresą. Jis nežinojo. Jie paklausė, ar jis žino savo pavardę. Jis ją žinojo. Jie nusivedė jį į netoliese esančius savo namus ir telefonų knygoje susirado mūsų pavardę.

Kai man paskambino, nuskubėjau jo gelbėti, būdamas dėkingas, kad jo kelyje į namus buvo pasiūsti geri žmonės. Ir nuo to laiko esu dėkingas, kad pasiklydęs jis išmoko melstis su tikėjimu, jog gali susilaukti pagalbos. Tas tikėjimas nuvedė jį į saugią vietą ir atvedė jam gelbėtojus daugiau kartų, nei jis gali suskaičiuoti.

Viešpats savo karalystėje nustatė

gelbėjimo modelį ir paskyrė gelbėtojus. Savo išmintimi Viešpats įkvėpė savo tarnus parūpinti pačius galingiausius būdus, kaip mus sustiprinti ir pastatyti geriausius gelbėtojus, kol einame per paauglystės amžių.

Jūs žinote Viešpaties parūpintas dvi galingas programas. Viena skirta merginų organizacijai, pavadinta „Asmeninis tobulėjimas“. Kita skirta Aarono kunigystę turintiems, pavadinta „Pareiga Dievui“. Augančios kartos jaunimą skatiname pastebėti savo potencialą išsiugdyti didelę dvasinę stiprybę. Ir tu, kurie rūpinasi tuo jaunimu, meldžiame, kad pakiltų iki Viešpaties norimo lygio, kad galėtų padėti jiems. O kadangi nuojų priklauso Bažnyčios ateitis, tai svarbu mums visiems.

Tos dvi programos patobulėjo, tačiau jų tikslas išliko nepakitęs. Prezidentas Monsonas tai apibūdina taip: „Mokykimės, ko turėtume išmokti, darykime, ką turėtume daryti, ir būkime, kuo turėtume būti.“²

Asmeninio tobulėjimo knygelė merginoms aiškiai nurodo jų tikslą: „Asmeninio tobulėjimo programa sudaryta iš aštuonių Merginų organizacijos vertybių, padėsiančių geriau suprasti, kas tu esi, kodėl esi šioje žemėje, ir ką, būdama Dievo dukra, turėtum daryti, kad pasiruoštum tai dienai, kai eisi į šventyklą sudaryti šventų sandorų.“

Joje toliau sakoma, kad merginos išmoks „priimti įsipareigojimus, juos vykdyti ir papasakoti apie tai vienam iš savo gimdytojų ar vadovų“. Joje taip pat pažadama, kad „mokymai, kuriais sekis vykdydama Asmeninio

tobulėjimo programą – tokie kaip malda, Raštų studijavimas, tarnavimas ir dienoraščio rašymas – taps asmeniniais kasdieniais įpročiais. Šie įpročiai sustiprins tavo liudijimą ir padės mokytis bei tobulėti visą likusį gyvenimą“³.

Programa „Pareiga Dievui“ skirta Aarono kunigystės vaikinams buvo sustiprinta ir glausčiau pateikta. Visoms trims Aarono kunigystės pareigybėms ji bus vienoje knygelėje. Vaikiniai su savo vadovais gaus tos naujos knygelės egzempliorių. Ji yra galingas įrankis. Ji sustiprins vaikinų liudijimus ir jų ryšį su Dievu. Ji padės jiems išmokti ir norėti vykdyti savąsias kunigystės pareigas. Ji sustiprins jų ryšį su gimdytojais, ryšį tarp kvorumo narių bei ryšį su jų vadovais.

Abi šios programos didelę atsakomybę uždeda ant pačių jaunuolių pečių. Jie kviečiami išmokti ir daryti tai, kas būtų iššūkis bet kam. Galvodamas apie savo jaunystę, negaliu prisiminti, kad būčiau gavęs tokių iššūkių. Nors keletą kartų buvau pakviestas išbandyti tokius dalykus, bet tai buvo labai retai. Tos programos reikalauja nuoseklumo, didelių pastangų ir mokymosi bei nuolatinio dvasinių patyrimų kaupimo.

Tai apmąstydamas suvokiau, kad šių knygelių turinys atspindi Viešpaties pasitikėjimą augančiąja karta ir mumis visais, kurie juos mylime. Ir aš matau įrodymų, kad tas pasitikėjimas yra ne veltui.

Lankydamasis Aarono kunigystės kvorumuose stebėjau, kaip jie veikia. Mačiau, kaip vaikinai laikėsi modelių

– mokymosi, planavimo daryti tai, ko iš jų nori Dievas, tada vykdymo to, ką užsibrėžė, ir dalinimosi su kitais, kaip jie pasikeitė dvasiškai, modelių. Stebint ir klausantis man tapo aišku, kad tėvus, motinas, vadovus, draugus ir netgi kaimynus bendruomenėje palietė Dvasia, kai jie girdėjo jaunimo liudijimus, kaip jie buvo sustiprinti. Liudydamas jaunimas buvo pakylėtas, o kartu ir tie, kurie stengėsi padėti jiems pakilti.

Merginų programoje yra tas pats veiksmingas modelis, kaip merginai išsiugdyti dvasinę stiprybę, o mums suteikti galimybę jai padėti. Asmeninio tobulėjimo programa padeda merginai pasiruošti gauti šventyklos apeigas. Joms padeda motinų, močiucių ir visų teisių jas Bažnyčioje supančių moterų pavyzdys. Mačiau, kaip gimdytojai padėjo dukrai pasiekti jos tikslus ir svajones, pastebėdami ir vertindami visus jos daromus gerus darbus.

Vos prieš keletą dienų stebėjau, kaip motina stovėjo su savo jauna dukra ir gavo apdovanojimą už tai, kad jos kartu tapo moterų pavyzdžiais. Kai jos pasakojo man, ką joms tai reiškė, pajutau Viešpaties pritirimą ir padrašinimą mums visiems.

Labiausiai padėsime tiems jauniems žmonėms leisdami jiems pajusti mūsų pasitikėjimą, kad jie yra kelyje namo pas Dievą ir kad jie gali tą kelią įveikti. Geriausiai tai darome eidami su jais. Kadangi kelias yra status ir kartais uolėtas, jie kartas nuo karto ims stigti drąsos ir netgi suklups. Kartais jie gali pamesti iš akių savo tikslą ir klaidžioti paskui

mažesnę vertę amžinybėje turinčius tikslus. Tos įkvėptos programos sumažins tikimybę tam nutikti, nes jos skatins jaunuolius pakviesti ir priimti Šventosios Dvasios bendrystę.

Geriausiai padėsime jaunuoliams primindami jiems, kad jie gali grįžti pas Dangiškąjį Tėvą, tik vedami ir vadovaujami Dievo Dvasios. Tačiau, jei esame išmintingi, padrąsinsime, pagirsime ir skatinsime viską, kas kuria Šventosios Dvasios bendrystę. Kai jie pasakos mums, ką daro ir jaučia, turėsime patys būti verti Dvasios. Tada jie mūsų pagyrimo ir šypsenoje jaus Dievo palankumą. O jeigu jausime, kad turime sudrausti, jie tame jaus mūsų meilę ir Dievo meilę, o ne priekaištą ar atstūmimą, kuris gali leisti Šėtonui juos dar labiau atitolinti.

Pavyzdys, kurio jiems labiausiai reikia iš mūsų, tai matyti, kaip darome

tai, ką jie turi daryti. Turime melsti Dvasios dovanų. Turime apmąstyti Raštus ir dabar gyvenančių pranašų žodžius. Turime sudaryti planus, kurie būtų ne vien norai, bet ir sandoros. O tada turime laikytis savų Viešpačiui duotų pažadų. Taip pat turime pakylėti kitus dalindamiesi su jais Apmokėjimo palaimomis, atėjusiomis į mūsų gyvenimą.

Taip pat savo gyvenime turime rodyti pastovios ir ilgalaikės ištikimybės, kurios Viešpats tikisi iš jų, pavyzdį. Taip darydami padėsime jiems jausti Dvasios patikinimą, kad jeigu toliau tai darys, jie girdės mylinčio Gelbėtojo ir Dangiškojo Tėvo žodžius: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius. Eikš į savo šeiminko džiaugsmą.“⁴ Ir tie iš mūsų,

kurie jiems padėjome kelyje, klausysimės šių žodžių su džiaugsmu.

Liudiju, kad Viešpats myli jus ir visus Dievo vaikus. Tai yra Jo karalystė, sugražinta kartu su kunigystės raktais per pranašą Džozefą Smitą. Tomas S. Monsonas yra Viešpaties pranašas mūsų laikais. Pažadu kiekvienam iš jūsų, kad, jei seksite įkvėptu vadovavimu šioje tikrojoje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje, mūsų jaunimas ir mes, kurie padedame jiems ir mylime juos, galėsime būti saugiai pristatyti į mūsų namus pas Dangiškąjį Tėvą ir Gelbėtoją, kur gyvensime šeimomis ir džiaugsmu per amžius. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. 3 Nefio 14:13–14.
2. Žr. Tomas S. Monsonas, 2008 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. *Merginų asmeninio tobulėjimo programos* knygelė, „Liudykime Dievą“ p. 6.
4. Mato 25:21.